

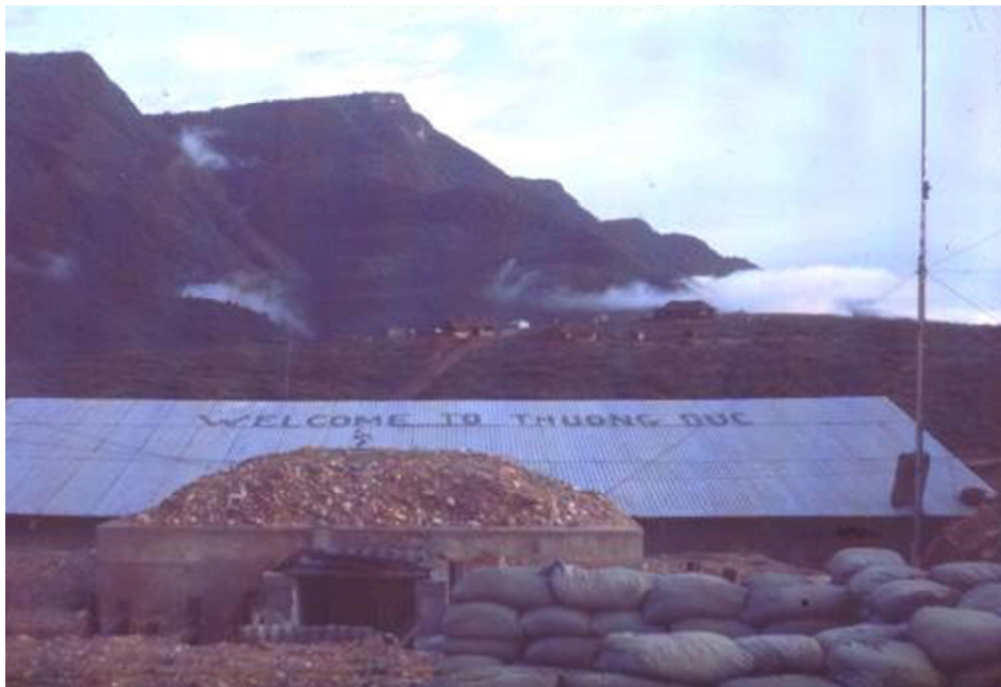
Truyện ngắn
Chủ đề: LÍNH
Tác giả: Trần Như Xuyên

VIÊN ĐẠN CUỐI CÙNG

(Một thời Chinh Chiến)

Lời giới thiệu: Tháng 8/1974, một trận đánh lớn xảy ra tại Thường Đức giữa hai Lữ Đoàn Nhảy Dù của Quân lực VNCH và 3 Sư Đoàn quân Bắc Việt, trận chiến rất khốc liệt, sau 3 tháng quần thảo, số tổn thất của hai bên rất to lớn. Trận chiến đã trôi qua 37 năm, nhưng những người lính Nhảy Dù năm xưa vẫn không quên âm vang của trận đánh và những đồng đội đã nằm xuống. Xin mời đọc câu chuyện của một người Đại Đội Trưởng Nhảy Dù tham dự trong trận đánh này tại Thường Đức.

TNX

Ngày này (14/08/1974) 45 năm về trước 2 Lữ Đoàn Nhảy Dù QLVNCH bắt đầu tiến quân giải tỏa Thường Đức.

Tâm Anh bước những bước nhẹ trên hè đường Tự Do, cơn gió lạnh cuối năm khiến nàng khoanh hai tay lại suýt xoa. Những chiếc lá me khô lăn tròn như điệu nhạc luân vũ dưới chân nàng. Sài Gòn năm nay được hưởng một cái lạnh khác thường, gần Noel rồi còn gì. Ngang qua Brodard, nhiều cặp mắt trong đó nhìn nàng, còn anh trong đó nữa đâu? Vậy là anh vĩnh viễn xa em rồi... Phải chi anh đừng mê đời lính, phải chi anh đừng mê súng đạn thì giờ này em đâu có cô đơn như thế này. Tâm Anh nhớ lại, cũng là Brodard này một ngày nào đó, ngày hai người còn quần quýt bên nhau, khi đang ngồi uống nước, ngắm thiên hạ qua lại, bất chợt Chương nắm tay nàng:

– Em, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, anh sẽ nhập ngũ.

Cái ông hút rời khỏi đôi môi xinh xắn, nàng không ngạc nhiên nhưng có bàng hoàng. Tâm Anh chờ đợi ngày này sẽ đến và bây giờ nó đến, vậy mà vẫn không tránh được. Nàng hiểu tính Chương, thời gian gần đây, Chương luôn than phiền về một cái gì đó, không rõ ràng, có lúc Chương bảo sao chàng thấy thành phố này ngột ngạt quá, chỉ muốn xa khỏi đây, có lúc Chương đứng sững nhìn một người lính phía bên kia đường, lẩm bẩm: “Vậy mà Trung nó chết cũng được nửa năm rồi” – Trung là một trong ba người bạn thân của chàng, cùng đang học đại học, rồi cả ba bỏ đi lính. Khi mãn khóa, Trung chọn binh chủng Nhảy Dù, hai người kia chọn bộ binh và đi xa, chỉ có Trung thỉnh thoảng về phép, rủ Chương và nàng đi chơi như ngày xưa, ngày mấy người còn vui chơi với nhau chung một nhóm. Trung đen hơn nhưng rắn rỏi, mỗi lần về, Trung say sưa kể về một trận đánh nào đó mà anh tham dự, nàng bắt gặp ánh mắt Chương rực sáng khi nghe Trung nói chuyện. Thế rồi Trung không còn dịp về nữa để kể chuyện chiến trường cho Chương nghe, anh đã hy sinh trong một trận đánh ở đâu đó, nàng không nghĩ Chương lại nói gót theo mấy người kia sớm tới như thế.

Nàng bắt chợt hỏi Chương:

– Anh bỏ đi như vậy, còn tình yêu chúng mình, còn em thì sao?

– Thì tình yêu mình cũng vẫn còn đấy chứ em, biết đâu sự xa cách này chẳng là một thử thách cho đôi ta, nếu mình vẫn giữ vững được, nếu mình vẫn chỉ nghĩ đến nhau thì cuộc hôn nhân mới thực bền vững.

Cuối năm 1972, chiến trường đã qua đi những trận đánh lớn, tháng giêng 1973, Hiệp định Paris được ký kết đúng với sự mong đợi của Hoa Kỳ và VC. Về phía Hoa Kỳ, có người bảo nhiệm vụ của họ đã xong, tức chiến lược toàn cầu của họ đã hoàn tất, giờ Mỹ có thể rút hết quân về nước, để hai bên VN giải quyết với nhau, đúng ra phải nói là để miền Bắc giải quyết miền Nam vì Mỹ không giữ lời cam kết là sẽ yểm trợ chính phủ VNCH. Trong khi miền Nam đơn độc chiến đấu thiếu cả về vũ khí lẫn viện trợ kinh tế thì CS Bắc Việt lại được sự yểm trợ to tát của toàn khối CS.

Về phía Bắc Việt, ký kết Hiệp định Paris là cơ hội để họ xâm chiếm miền Nam, khi người Mỹ bắt đầu rút quân thì cũng là lúc CS đem quân ồ ạt vượt qua vĩ tuyến 17, chúng hoàn thành con đường đông Trường Sơn để chuyển quân và vũ khí được nhanh hơn, xe cộ và bộ đội rầm rộ chuyển vào như chỗ không người, trước đây chúng không dám ngang nhiên như vậy vì sợ B52 và quân ta phục kích. Hiệp ước Paris qui định ai ở đâu thì yên đó nhưng với VC, có khi nào ta tin được chúng. Kinh nghiệm cái Tết Mậu thân còn đó. Tuy quân VC gia tăng nỗ lực chuẩn bị cho cuộc chiến nhưng chúng vẫn chưa nắm vững không biết người Mỹ có quay trở lại hay không nếu chúng mở các cuộc tấn công lớn. Qua nhiều cuộc lấn chiếm thăm dò, Mỹ vẫn giữ thái độ im lặng, chúng quyết định mở một cuộc tấn công và nơi chúng lựa chọn cho cuộc thử thách này là Thường Đức, nếu

chúng thắng cuộc chiến ở đây, chúng sẽ đưa quân thẳng ra biển, chia cắt miền Nam làm hai và sự sụp đổ của VNCH chỉ đếm từng ngày.

Thường Đức là một quận nhỏ thuộc tỉnh Quảng Nam, được tách ra từ Quận Đức Dục, nằm phía Tây Đà Nẵng trên liên tỉnh lộ 4, cách Quốc lộ 1 khoảng 40 cây số. Đây là một điểm chiến lược quan trọng, coi như tiền đồn của của Đà Nẵng. Thường Đức trước kia là một trại LLDB [Lực Lượng Đặc Biệt] Mỹ, xây dựng kiên cố với những hầm ngầm bê-tông cốt sắt.

Quân trú phòng tại Thường Đức có 2 ĐĐ [Đại Đội] Địa phương quân, 14 Trung đội Nghĩa quân, tháng 6, 1974, tin tức tình báo cho biết VC đang chuẩn bị lực lượng có thể tấn công Thường Đức. Tiểu Đoàn 79 BĐQ được tăng cường thêm cho Chi khu này, gọi là Chi khu nhưng nó có tính cách chiến lược hơn là yếu tố kinh tế, dân thì toàn là gia đình của binh sĩ trú đóng tại đây, đất đai khô cằn sỏi đá, ba hướng bao quanh là núi cao dốc đứng, chỉ có hướng Đông để ra QL1 là bằng phẳng.

VC tấn công Thường Đức với SĐ [Sư Đoàn] 304 (SĐ Điện Biên), SĐ 324 và nhiều Trung Đoàn tăng cường cùng các đơn vị Pháo và xe tăng. Quân trú phòng chống cự mãnh liệt, Tiểu Đoàn 79 BĐQ chiến đấu dũng cảm, gây thiệt hại to lớn cho quân tấn công; phía trú phòng cũng bị thiệt hại, Trung tá Quận Trưởng bị thương nặng, Thiếu tá TĐT/79 BĐQ Hà Văn Lâu cũng bị thương và gọi pháo bắn ngay trên đầu. Sau gần 10 ngày chống cự, với quân số địch quá đông và các họng pháo ở những ngọn đồi chung quanh bắn trực xạ vào Thường Đức, Quận bị thất thủ.

Lo sợ cho Đà Nẵng, Tướng Trưởng xin Bộ TTM cho SĐ Dù tham chiến, Lữ Đoàn 1 gồm 3 Tiểu Đoàn: 1, 7 và 9 được không vận từ Sài Gòn bằng C130 xuống Đại Lộc.

Trung úy Nguyễn Thanh Chương, khóa 25 VB Đà Lạt lúc này là ĐĐT của Tiểu Đoàn 1 Nhảy Dù tham dự cuộc hành quân tái chiếm Thường Đức, Lữ Đoàn 3 Nhảy Dù cũng chuẩn bị vào vùng từ Huế.

Đường vào Thường Đức rất bất lợi cho quân giải tỏa, chỉ có một con đường độc đạo là liên tỉnh lộ 4 từ ngoài Đại Lộc tới Thường Đức mà hai bên đường có nhiều ngọn đồi mà VC đã chiếm, thiết lập công sự phòng thủ kiên cố trong vách đá, trong đó có ngọn đồi 1062, từ đây chúng có thể kiểm soát mọi sự di chuyển trên LTL4. VC đã chiếm ngọn núi này trước khi chúng tấn công Thường Đức vì chúng biết thế nào phía ta cũng đem quân giải cứu Quận lỵ này.

Lữ Đoàn 1 dàn quân xuất phát mà ưu tiên phải chiếm được ngọn đồi 1062, họ biết là quân VC đã sẵn sàng đợi họ ở đây. Tiểu Đoàn 1 của Chương được chỉ định chiếm ngọn đồi này, đường tiến quân rất khó khăn vất vả, phải băng qua những khoảng trống mà pháo của chúng đã có tọa độ sẵn, rồi các đồi đá phải vượt qua, búng những chốt công quân cài chung quanh để cầm chân bước tiến của quân Dù. Khi gần tới được gần 1062,

TĐ1ND đã bị một số tổn thất nhưng nhiệm vụ trước mắt vẫn là làm sao phải chiếm cho được ngọn đồi này để kiểm soát con đường nằm phía dưới dẫn vào Thường Đức.

TĐ1ND dàn quân dưới chân đồi 1062, một cái lưng yên ngựa phải vượt qua trước khi tới sát được dưới chân đồi, địch từ trên cao có lợi thế hơn và hầm hố chúng xây dựng trong hốc đá kiên cố với những cây cổ thụ to được chúng cưa làm nóc hầm. Cả hai Đại Đội Dù được pháo binh yểm trợ xung phong chiếm mục tiêu nhưng gặp sức kháng cự mãnh liệt của địch, cối 120ly và hỏa tiễn 122ly được địch bắn xối xả vào vị trí quân Dù. Những mục tiêu tác xạ chúng đã tiêu diệt trước và tiền sát của chúng từ những ngọn đồi chung quanh gọi pháo chính xác, suốt một ngày, Dù bị cầm chân. Đại Đội Chương mất một Thiếu úy Trung đội trưởng và 5 binh sĩ cùng khoảng một chục bị thương.

Lệnh từ Tiểu Đoàn cho Đại Đội (ĐĐ) Chương lùi lại, bố trí tuyến phòng thủ đêm, lấy sức cho cuộc tấn công ngày hôm sau. Rạng sáng, ĐĐ Chương, bọc qua hướng khác, nơi có nhiều dốc đá thẳng đứng, hướng này địch có lo là vì không nghĩ Dù sẽ chọn để tấn công. Pháo ta dồn dập đổ xuống đỉnh đồi, địch co cụm trong hầm hố tránh pháo, lính Dù bám từng hốc đá âm thầm leo lên, khi gần tới đỉnh đồi, họ đồng loạt khai hỏa xung phong. Dù dùng lựu đạn ném xuống hầm, bị bất ngờ, chúng hốt hoảng bung hầm chạy. ĐĐ Chương chiếm được đồi 1062 nhưng ngay lập tức, địch pháo kích dữ dội với đủ loại pháo từ những ngọn đồi chung quanh. Lính Dù nhờ có hầm hố kiên cố sẵn của bọn chúng, tránh được nhiều thiệt hại. ĐĐ Chương được lệnh bố trí giữ ngọn đồi, sáng hôm sau sẽ có một ĐĐ bạn lên tăng cường nhưng tới đó, Chương không thể giữ được ngọn đồi mà suốt ngày hôm nay đã đổ bao xương máu mới chiếm được. Mới chập tối, địch pháo tàn sát ngọn đồi rồi cho nguyên một Trung đoàn xung phong tái chiếm. Ở tuyến phòng thủ phía Tây, Thiếu úy Thành, một Trung đội trưởng xuất sắc của Chương gọi máy cho biết địch rất đông, đang tràn ngập mục tiêu, Thành xin pháo binh bắn ngay trên đầu. Tiểu Đoàn cho lệnh Chương rút xuống, Chương gọi máy cho lệnh, không có tiếng Thành trả lời, tuyến của Thành bị tràn ngập. Thành bị nguyên một băng AK nát hết người. Khi lính của ĐĐ rút hết, Chương xuống sau cùng, chàng gọi pháo dập xuống đỉnh 1062. Lúc Chương đang lao xuống gần chân đồi, một trái pháo nổ ngay cạnh Chương, không biết của ta hay của địch, Chương thấy tối tăm mặt mũi và rồi không biết gì nữa.

Ngày hôm sau, một ĐĐ khác được lệnh tấn công tái chiếm ngọn đồi, họ gặp Chương nằm trên vũng máu, người lính mang máy và cận vệ của anh nằm chết bên cạnh. Chương bị thương rất nặng, pháo cắt đứt một chân anh, mặt phủ đầy máu, Chương được tải thương ngay lập tức. Suốt mấy ngày ở bệnh viện, Chương ở trong biên giới giữa cái sống và cái chết.

Cuối cùng, người ta đã cứu được Chương thoát lưỡi hái của tử thần nhưng không cứu được cái chân của anh, và khuôn mặt, một mảnh pháo chém sạt một bên má. Khi tỉnh lại, Chương biết mình bị thương nặng lắm, cái đầu cuộn trong băng trắng xóa và đau nhức khủng khiếp. Chương cũng biết mình mất một chân. Các Bác sĩ khi thấy Chương đã đủ

khỏe, họ cho anh biết sự thực về khuôn mặt, họ nói sẽ cố gắng đắp vá cho anh nhưng không thể nào có được hình hài như xưa.

Tiểu Đoàn cho một người lính thân cận của Chương ở hẳn Bệnh viện để chăm sóc anh cùng với chiếc xe jeep. Đây, người Hạ sĩ theo Chương từ ngày Chương gia nhập Nhảy Dù. Đây là người lo cho anh từ cái ăn, cái ngủ như người mẹ hiền, giờ vẫn cạnh ông thầy. Khi ông thầy bị thương quá nặng, vẫn chăm sóc anh từng li, từng tí. Chương không cho Đây báo gì Tâm Anh biết, cho đến một ngày, Chương dặn dò Đây đến cho Tâm Anh biết tin nhưng là một cái tin Đây thấy khó khăn để nói.

Gần hai tháng nay, Tâm Anh không nhận được thư từ hay tin tức gì của Chương cả, nàng có nghe về những trận đánh xảy ra với đơn vị Nhảy Dù ở đâu đó. Một buổi trưa, một cái xe jeep đỗ xích trước cửa nhà, nàng thấy Đây bước xuống, Tâm Anh chạy vội ra:

– Chú Đây, Trung úy không về hả, có thư không vậy chú?

Đây không nói gì cả, anh bước vào trong nhà, tay cầm chiếc mũ béret đỏ xoay xoay trong tay.

Nhìn cử chỉ khác thường của Đây, Tâm Anh biến sắc, nàng đưa tay lên ngực: gì thế này, có chuyện gì xảy ra cho Chương rồi sao, đừng nói gì không may nghe chú Đây, sao mặt chú lại buồn thế kia, đừng, chắc không có gì đâu, có gì nói đi, nói đi chú Đây.

Sau một chút ngập ngừng, Đây lên tiếng:

– Xin cô bình tĩnh, mời cô ngồi xuống, Trung úy Chương đã hy sinh, ở mặt trận Thường Đức, quân địch tràn ngập mục tiêu, chúng tôi không lấy được xác Trung úy, Trung úy đã chiến đấu dũng cảm nhưng địch đông quá.

Tâm Anh choáng váng mặt mày, nàng buông rơi mình trên ghế, không còn nghe những gì Đây đang nói tiếp. Thế đấy anh ơi, sao giản dị quá: Trung úy đã hy sinh. Câu nói thật đơn giản mà như đất trời sụp đổ, bao nhiêu người đã được nghe những câu đơn giản như thế này, bao nhiêu cõi đời tan nát?

Hạ sĩ Đây đã hoàn thành nhiệm vụ được Chương trao phó, một nhiệm vụ khác thường trong bao nhiêu việc Chương đã bảo anh làm trước đây. Công việc chút nữa đã không hoàn thành khi Đây nhìn thấy sự đau khổ tột cùng trên gương mặt Tâm Anh. Nhờ là một người lính tác chiến sát đá nên đã kèm chế được mình vì anh hiểu những gì ông thầy mình muốn cho quãng đời còn lại của ông ấy và nhất là cho Tâm Anh. Đây cũng thương ông Trung úy của mình không kém gì Tâm Anh, có điều hai tình thương khác nhau; với Đây, Chương là một cấp chỉ huy gương mẫu, can đảm và thương yêu binh sĩ hơn cả tình đồng đội, những ngày ở Bệnh viện, đã bao lần Đây ngăn nước mắt khi nhìn Chương trong hình hài không còn nguyên vẹn.

Tâm Anh bỏ ngang việc học, nàng không còn tâm trí để nghĩ đến sách vở, nàng đi hát để tìm quên. Nhờ làn hơi thiên phú, chỉ trong thời gian ngắn, tiếng ca nàng vút cao trong nền ca nhạc ở Sài Gòn, nhiều nơi sẵn đón mời nàng hát cho phòng trà của mình, Tâm Anh chọn chỉ hát độc quyền cho Tự Do, một phòng trà mà lúc còn sống Chương rất thích. Ở đây, nàng như thấy Chương của một ngày mà Hey Jude, don't let me down, ngày hai người quấn quýt bên nhau với tiếng hát của Billy Shane, của Strawberry Four. Nàng cũng thuộc lòng câu thơ Chương làm cho nàng trong một lần lên Đà Lạt thăm Chương về:

*Anh cứ sợ rồi mình sẽ quên nhau
như con đường nơi đó
như ngày nao trên thêm phố chợ
sáng Chủ Nhật
em chờ anh
vẫn trên cao là những nhánh thông xanh
và dưới thấp là mặt hồ yên lặng
có phải mùa Thu làm mắt em xa vắng
rồi mình sẽ quên nhau.*

Tâm Anh rung rung nước mắt, đây, anh ơi, đang yêu nhau mà anh cứ nghĩ đến chuyện cách chia, giờ ta xa nhau thật rồi, xa nhau vĩnh viễn, em giờ đây như rừng thu. Anh đang yên nằm ở đâu, sao người ta không đem anh về cho em? Tâm Anh vẫn buốt lòng mỗi khi nghĩ tới Chương.

oOo

Chương ở trên một căn gác nhỏ, có Đầy lo cho mọi chuyện, thời gian đầu khi còn phải tới lui bệnh viện cho các Bác sĩ tái tạo lại khuôn mặt, Đầy vẫn lái xe chở Chương trên cái xe jeep mà Tiểu Đoàn cung cấp, khuôn mặt chỉ làm đỡ được phần nào trong sự tàn phá của trái pháo, khi soi gương, Chương cũng không nhận ra mình, chiến tranh ghê gớm quá.

Cứ mỗi tối, đúng 10 giờ, Tâm Anh xuất hiện trên sân khấu Tự Do, sau lời giới thiệu, nàng bước ra trong chiếc áo dài lộng lẫy, Tâm Anh cúi chào khán giả, mái tóc ngang vai xõa xuống che khuôn mặt u buồn, nàng hát mái tóc ra phía sau, giọng hát cất lên, nàng hát như gửi hồn vào một thời nào đó, có lúc nức nở như gửi tiếc thương cho một ai ở nơi xa xôi.

Xong bài hát, người bồi mang lại mảnh giấy nhỏ đưa cho Tâm Anh, nàng liếc nhanh: “Người đi qua đời tôi, cảm ơn.” Quái lạ, mấy tuần nay, cứ đúng thứ bảy, nàng lại nhận được mảnh giấy yêu cầu bài hát Người đi qua đời tôi, chắc vẫn là người khách này. Tiếng hát cất lên: “Người đi qua đời tôi, trong những chiều đông sầu...” Giọng Tâm Anh như nức nở “Anh đi qua đời em, có nhớ gì không anh?...”

Hết phần trình diễn của mình, Tâm Anh ra về, nàng ngấp ngừng trước cửa: vị khách kia chắc có một tâm sự buồn lắm, cùng tâm trạng như mình. Nàng đưa tay nhìn đồng hồ, để hôm nào mình phải gặp vị khách đó để thăm hỏi xem sao.

Một lúc sau, một chiếc xe jeep chạy tới, đậu gần nơi cửa, Đầy xuống xe bước vào phòng trà. Cũng sắp hết giờ, anh tiến lại phía chiếc cột khuất trong bóng tối, nghiêng xuống nói với một người ngồi ở đấy: “Trung úy để em đỡ ra xe”. Chương chống tay xuống bàn, đứng dậy. Đầy dìu ông thầy ra xe, gió đêm thổi làm Chương thấy bớt ngột ngạt.

oOo

Sáu tháng sau, Tâm Anh lấy chồng, cũng một người trong Quân đội. Trong căn gác nhỏ, Chương nghĩ thôi thế cũng xong, mình đã chẳng từng cầu mong Tâm Anh được hạnh phúc hay sao, ngày rồi cũng lụi tàn, mình coi như đã chết trong Tâm Anh và nàng coi như đã xa khỏi đời mình. Chương bật cười – như cái chân nó cũng xa khỏi đời mình. Chương nhớ đồng đội khôn tả, nhớ những lúc băng mình trong lửa đạn, nhớ tiếng reo hò xung phong chiếm mục tiêu.

Rồi tình hình chiến sự trong những ngày kế tiếp hết sức khẩn trương, Ban Mê Thuật có thể thất thủ, Chương theo dõi báo chí và tin tức trên đài phát thanh. Đầy chạy đi chạy về hậu cứ Tiểu Đoàn cho Chương biết Tiểu Đoàn hiện đang ở đâu, làm gì. Tình hình càng ngày càng xấu đi, Lữ Đoàn đang chống giữ tại Khánh Dương, rồi đang đánh nhau ở Long Khánh... Chương giật mình, Long Khánh à, vậy là gần quá rồi, sao mà lại nhanh như vậy, mới đây thôi, mình còn làm cho chúng tan hoang ở Thường Đức mà.

29 tháng Tư, Đầy chạy vội lên căn gác:

– Ông thầy, Tiểu Đoàn mình đang giữ cầu xa lộ, VC với xe tăng đang tiến từ Biên Hòa xuống, chắc sẽ đụng lớn ở đây.

Chương nhồm dậy, với tay lấy bộ quần áo hoa dù mặc vào người, dắt theo khẩu colt hấp tấp hỏi Đầy:

– Có đúng Tiểu đoàn đang ở cầu xa lộ không?

– Đúng ông thầy, em mới gặp thằng Tư Đen nó nói vậy.

– Chú lái xe đưa tôi ra đó ngay, đi, nhanh lên.

Chiếc xe Đầy lái chạy như bay qua ngã ba Hàng Xanh, quẹo theo hướng xa lộ, dọc đường, Chương thấy dân chúng nhón nháo, có người xách cả đồ đạc như chạy loạn, chiếc xe chạy tới giữa cầu thì ngừng lại, lính Dù bố trí dọc theo hai bên thành cầu, có pháo rót chung quanh. Chương chống nạng tới chỗ có mấy cái cần ăng-ten, Trung tá TĐT Tiểu

đoàn Dù mà Chương phục vụ trước đây đang nói chuyện trên máy. Chương bước tới đứng nghiêm chào vị TĐT, người cách đây mấy tháng đã cùng anh xông pha trong lửa đạn ở Thường Đức.

– Trời ơi Chương, cậu tới đây làm gì, lui xuống dưới kia, tụi nó sắp tới, có cả tăng nữa, lui xuống.

– Không đích thân, đích thân cho tôi được chiến đấu với anh em lần cuối, Nhảy Dù cố gắng mà đích thân.

Vị Tiểu Đoàn Trưởng Dù nhìn Chương trừng trừng, môi ông run run, một người vào sinh ra tử cả bao nhiêu trận, bỗng dưng thấy lòng chùng xuống, ông chào Chương, một thượng cấp chào thuộc cấp, chưa bao giờ Chương gặp trường hợp như vậy...

Chàng lọc cọc chống nạng bước đi, cúi nhặt khẩu M16 của ai vút cạnh đó cùng sợi dây ba chạc. Có tiếng Đây:

– Ông thầy chờ em, em đi cùng với ông thầy.

Hai thầy trò xách 2 cây súng, ngồi dựa vào thành cầu, những người lính Dù đang nhắm súng vào hướng địch, có tiếng súng nổ từ hướng bên kia đầu cầu, tiếng đạn AK mà cả hai đã từng nghe quen, Chương lâm bầm: bài hát sao mà đúng thế, tai nghe quen đạn thù, chàng cao giọng:

– Nhảy Dù cố gắng nghe Đây.

– Dạ, Nhảy Dù cố gắng ông thầy.

Tiểu Đoàn Dù đã thiết lập được hai lô-cốt tạm ở đầu cầu hướng về phía nhà máy xi-măng Hà Tiên, bộ binh địch bắt đầu xông lên nhưng chạm phải Dù bắn trả, chúng lùi lại rồi xóc tới, một lần rồi hai lần, chúng bị chặn lại. Chưa bao giờ đánh nhau mà không được một sự yểm trợ nào cả như lần này, từ pháo binh tới phi cơ, Chương và Đây nhắm vào toán VC gần chân cầu, lâu rồi Chương mới cầm khẩu M16 mà bắn như vậy, không còn lệnh lạc, không còn chỉ huy, chỉ còn nhắm quân thù mà bắn.

Buổi tối, địch thôi tấn công, đêm yên lặng, thỉnh thoảng nghe tiếng pháo kích hướng Tân Sơn Nhất và những tràng đạn nổ ở đâu xa nghe như pháo tét. Đây kiếm được bịch gạo sậy và hộp thịt ba lát, Chương không ăn, hai thầy trò nằm cạnh nhau, trời trong và đẹp, những vì sao trên cao không sáng bằng sao ở Thường Đức. Đây kể cho Chương nghe về những người lính trong Đại Đội đã hy sinh ở đây, về những người bạn ĐĐT và Trung đội Trưởng đã nằm xuống, Chương nhớ vô cùng những người lính trong ĐĐT trước đây, mỗi lần nói chuyện với họ, Chương luôn thấy ấm áp và một sự khoan khoái trong lòng, những

người mà mới chuyện trò với họ hôm qua, hôm nay đã hy sinh, chịu đựng gian khổ và hiểm nguy, để được gì ngoài tình yêu quê hương.

Đêm mấy tháng trước ở đó đâu có yên lặng như thế này, mà chắc cũng không yên được lâu đâu, chúng đang chuẩn bị đấy, khi chúng im lặng là chúng đang chuẩn bị cho cuộc tấn công tiếp theo. Không biết cả hai tiếp đi được bao lâu, có tiếng súng nổ ran từ phía đầu cầu. Trời mờ sáng, địch bắt đầu tấn công. Chương và Đầy gom mấy dây đạn lại. Chúng xuất hiện ngay dưới chân cầu, những người lính Dù chuyên đổi vị trí ẩn nấp. Có tiếng ì ì từ xa, xe tăng địch tới. Chẳng còn gì ở đây cả, chỉ còn ít cây M72, mấy ngày nay, Dù vừa đi tản vừa phải chiến đấu, đạn dược, lương thực đã cạn, chưa được tiếp tế. Hai chiếc xe tăng địch đi đầu khai hỏa, địa thế trống trải, chúng bắn dọc theo cầu, pháo tăng nổ cấp tập trên mặt cầu, quân Dù rút dần về phía đầu bên này, một viên đạn pháo xe tăng nổ ngay chỗ Đầy nằm cách Chương mấy thước, Chương bò tới, Đầy bị trái pháo nát bảy người, nhìn thấy Chương, anh chỉ kịp thều thào “Trung úy...” rồi ra đi. Chương nắm tay Đầy, vuốt mắt cho người lính thương yêu, người đã sống chết với anh bao lâu nay nơi chiến trường và săn sóc Chương trong những ngày đau đớn. Chiến tranh chưa ngưng, còn tàn hại tới giây phút cuối cùng, chàng nắm cây M16 nghiêng răng bắn một loạt về phía mấy tên VC đi đầu. Tiếng tăng mỗi lúc mỗi gần, Chương tuyệt vọng, mấy tháng trước mình đã không chết ở Thường Đức, giờ mình chết ở đây, cũng không sao, Chương rút khẩu colt, lên đạn. Tiếng xe tăng nghe càng rõ dần, nhìn Đầy nằm bên cạnh, anh thì thầm: “Thầy trò mình có nhau, Đầy à!” Một tiếng vang lên, không phải Chương đang lao xuống từ ngọn đồi 1062, anh đang lao xuống một vực sâu, sâu lắm.

Trưa 30 tháng Tư, sau khi Dương văn Minh tuyên bố đầu hàng, dân chúng xuôi ngược trên cầu xa lộ nhìn thấy xác hai người lính Nhảy Dù, trong đó có một người cụt mất một chân và tay họ nắm chặt lấy nhau.

VIẾT THÊM CHO LỜI KẾT

Trận Thường Đức có thể nói là trận đánh lớn nhất của Sư Đoàn Nhảy Dù, hơn 3 tháng quần thảo với hai SĐ cộng quân là SĐ 304 và 324, thêm nhiều Trung đoàn tăng cường cùng các Trung đoàn pháo, cộng quân rút khỏi Thường Đức, ngọn đồi 1062 trước xanh tươi, giờ tro bụi cây cối, được chiếm đi chiếm lại nhiều lần của hai bên, số thiệt hại như sau:

- Sư Đoàn Dù có 2 Lữ Đoàn 1 và 3 tham dự với 7 Tiểu Đoàn thay phiên nhau xa luân chiến, 500 tử thương, khoảng hơn 2000 bị thương, số tổn thất bằng 50% quân số.
- Cộng quân, ba Trung đoàn 24, 26, 66 coi như xóa sổ, hơn 2000 bị chết, 5000 bị thương.

Trong số những người hy sinh của SĐ Dù, có nhiều ĐĐT và Trung đội trưởng, Đại úy Nguyễn Văn Đảng, một ĐĐT của Tiểu Đoàn 3 Dù đã phải gọi pháo binh và phi cơ dội ngay trên đầu mình vì địch quá đông, tràn ngập điền cuồng trong chiến thuật biển người. Khi

tìm được xác anh, ĐU Đàng chết trong thế ngồi, mắt mở trừng trừng, người đầy vết đạn, anh chết mà chúng vẫn tiếp tục bắn vào anh. Người bạn thân cùng khóa 25 Võ Bị với Chương là Đại úy Võ Thiện Thư, Đại Đội trưởng ĐĐ34 cùng Trung úy Tô Văn Nhị khóa 26 lên tiếp cứu cho Đàng cũng đã chiến đấu dũng mãnh. Địch sử dụng 1 Trung đoàn, cuộn cuộn biển người, cuối cùng, cũng như Đàng, Thư đã gọi pháo binh bắn ngay lên đầu khi bị địch tràn ngập, cả hai hy sinh. Khóa 26 VB về Nhảy Dù 10 Sĩ Quan thì nội trong trận Thường Đức cũng đã hy sinh 5 người. Các sĩ quan tốt nghiệp Trường Võ Bị Đà Lạt phải trải qua một hành trình 12 năm ở Tiểu học và Trung học, 4 năm tại Trường Võ Bị, tổng cộng 16 năm, tốt nghiệp cấp bậc thiếu úy, những người sẽ là rường cột của Quân Đội sau này, nhưng chỉ cần một viên đạn, ngay trận đánh đầu tiên, đã hy sinh, có uổng phí không? Không, người Sĩ Quan Hiện dịch là như vậy, cần được tôi luyện trong khói lửa.

Hơn 5 tháng sau trận đánh tàn khốc này, miền Nam rơi vào tay Cộng Sản. Một sự thật đau lòng bởi sự phản bội của người Mỹ, cả một Quân đội hùng mạnh bị trói chân, trói tay trong cuộc chiến tuyệt vọng. Ở Thường Đức, Nhảy Dù đã anh hùng chiến đấu giữ vững được bờ cõi, những năm tháng trước đó, ở Quảng Trị, Bình Long, Kontum, Quân lực VNCH đã chiến đấu dũng cảm, rồi bao trận đánh oai hùng năm xưa. Khi người Mỹ đã xong công việc, họ gọi là cuộc rút quân trong danh dự, thật ra đây là cuộc rút quân nhục nhã, cuộc rút quân phản bội, chỉ tội nghiệp, ta đã hy sinh uổng phí, mấy trăm ngàn người chết để đổi lấy một kết cuộc bi thảm.

Bây giờ bỗng dựng nổi lên có những người mà năm xưa khi khói lửa chiến tranh, họ còn nhỏ, chưa phải cầm cây súng, chưa biết thế nào là chết chóc, chưa có cảm giác khi đồng đội ngã xuống bởi đạn thù, tóm lại, họ chẳng phải hy sinh gì hết, giờ họ lớn tiếng hỏi các Tướng lãnh (Quân Đội) đã xin lỗi nhân dân chưa? Câu hỏi thật lạ, chính họ phải xin lỗi những người đã nằm xuống vì đất nước, vì sự an toàn cho họ, họ phải xin lỗi vì sự nhờn nhờ ngoài vòng chiến mà bao người khác đã chết thay cho họ, những Don Quichotte thời đại cầm kiếm múa may, họ nghĩ rằng Quân Đội phải chịu trách nhiệm trong việc miền Nam bị mất mà họ thì không chẳng?

Một Don Quichotte khác lớn tiếng thóa mạ các Tướng Lãnh hèn nhát, làm mất nước, lạ một điều, những người này chưa hề cầm súng chống lại quân thù trong cuộc chiến vừa qua, những người này khi đất nước chìm trong lửa đạn, họ vất mũi chưa sạch, nhưng giờ họ làm như thế nếu họ chỉ huy thì ta sẽ không thua. Các Tướng có hèn nhát không? Tướng Nguyễn Viết Thanh, Tướng Đỗ Cao Trí, Trương Quang Ân đã hy sinh tại mặt trận, 5 vị Tướng đã tuấn tiết không đầu hàng giặc, còn bao nhiêu sĩ quan khác nữa mà họ là những anh hùng trong bóng tối, họ có hèn không?

Chương, cho đến khi dành viên đạn cuối cùng cho mình, nằm xuống mà vẫn không hiểu tại sao miền Nam lại mất, bao nhiêu bạn bè, đồng đội anh cũng đã nằm xuống mà không biết mình bị phản bội, giá biết được, liệu họ có liều hy sinh cho một điều vô lý như thế? Họ là những người lính, mà người lính lúc nào cũng nghĩ tới nhiệm vụ và thi hành lệnh.

Xin kính chào những người lính Quân lực Việt Nam Cộng Hòa đã nằm xuống cho quê hương.

Trần Như Xuyên

Nguồn: <http://hpvx.blogspot.com/2011/10/thang-8-1974-mot-tran-anh-lon-xay-ra.html>

Nguồn: Internet eMail by **MĐ Bùi Quang Thống** chuyển